

duda stereotüüpseist kujudest ja situatsioonest. Ise-
seisvuse taotlemisest, kuigi — nagu eelmiseski —
mitte küpsusest, kõneleb ka Tammanni teine teos,
„ühe armastuse lugu“ „Kasuisa“. — Raudsepa ko-
möödia kõrval kõik teised eelpool-loendatud teosed
vaevalt suudavad meie näitekirjanduse arengut palju
täiendada. Muu ülejäänu koosneb aga veel rohkem
ühapäevalibrikaist.

Reisukirjeldis on majanduslikust kriisist
tingitud reisutakistuste tõttu surnud täiesti välja.
Hoopis pinnatu on aga meil ilukirjanduse ja teadmisi-
liku kirjanduse vahemail asetsevaist liikidest essee.
Memuaarikirjandus on seevastu siiski teata-
val määral harrastamist leidnud, ilukirjandusele päris
lähedal seisval kujul O. Lutsu poolt, suuremat asja-
likkust taotlevalt F. Kulli („Mässumehi ja boheemlasi“,
„Esimesi eesti diplomaate“) ja J. S. Paniuse (Semmi)
poolt.

Tõlkekirjanduse alal on „Looduse“ kaks
odavahinnalist sarja „Kroonine romaan“ ja „Täna-
päeva romaan“ teinud teistele kirjastustele tõlgete
väljaandmise üsna raskeks. Energilisemalt on püüd-
nud sel alal edasi teotseda „Looduse“ kõrval ainult
kirjastus „Valik“, kuna varem tõlkekirjanduse turule-
saatmises esikohal olnud Eesti Kirjanduse Selts on
tõmbunud peaaegu täielikult tagasi. „Tänapäeva ro-
maani“ seiklus- ja kriminaalromaanide kõrval (aja-
viitekirjandust on muide joone all illumise järel eri
raamatuinagi avaldanud ka mõned ajalehed) leidub
„Looduse“ „Kroonises romaanis“ ühtteist väärtuslik-
kugi, nii J. Romain's'ilt, F. Herczeg'ilt, E. Orzeszko'lt,
G. Gárdonyi'lt jt. EKS on avaldanud ainult noore ja
vaimuka inglise kirjaniku A. Huxley moodsat inglasi
karikeeriva „Nood koltunud lehed“, „Valik“ taani